

Leonyid Volodarszkij

Csillagos

A csillagos megnyílt sírjából
Felkelt a csillagunk megint,
S esküvőnk napján, Szent Mihálykor,
Az élet fényével behind;
Jelezve: nem volt hasztalan hát.
A Sárkány hiába marta
Irigyen holtra – feltámadt s járt:
Nagy volt Szent Mihály hatalma.
Sugárzóbb ez az égi fény most,
Akár tiz évvel ezelőtt,
S Arkangyal-kardról hulló vér mos
Tisztára lelket és tetőt.

Virágmintás

Virágmintás ágyra heveredtél
Meztelenül – tested szinte maga
Volt a nyár télre néző ablaka,
S te gúnnyal belenevettél.

LEONYID VOLODARSZKIJ (1950–) a mai orosz líra jelentős költője, Moszkvában él. Különösen vonzódik a magyar történelemhez és a magyar témákhoz, *Ogyinnádcáty sznov (Tizenegy álom)* címmel kiséposzt is írt a nándorfehérvári diadalról. Munkásságáért megkapta az MTA Füst Milán Fordítói díját. Várhatóan az idén magyarul is megjelenik – több fordító átültetésében – verseskötete.

Harminchárom

Harmincháromra virradsz immár most.
Mindenre ki kell szívedet tárnod.
Meghallgatja imád, Ki megszentelte
Férfikorod, s mint Jeruzsálembé,
Hozsánna közt, úgy lép, lásd, a szívbe.
Menj a barkáért, hozd már sietve!
„Harminchárom...” – zúg, visszhangzik, remeg –
Kántálják körül a magas egek.

Moszkva, Virágban

Moszkva, virágban dúsan pompázva,
Csábítgatja a dúsgazdag vevőket,
Az égre fel dízsörtüzet lőnek –
S tiszt koporsója ring, alábocsátva.

S a hamleti „lenni vagy nem lenni?”
Gellert kap már itt, furcsa, orosz módra:
Katica mászik, hóban araszolva?
Az embert ez nem fogja meglepni.

De ezt látva nem kap levegőt se:
A földre esett anyókat fölrántja,
S vigasztalja egy prémkabátos lányka
– Nem rokona bár s nem ismerőse.

Cseh Károly műfordításai